

Ik herinner me

De herfst is druk bezig om plaats te maken voor de winter. De bomen zijn kaal en de natuur weet nog niet wat er komen gaat. De laatste keer dat het sneeuwde, voelt als een leven geleden. Vandaag voelt het dichterbij dan ooit.

Deze stad voelt als thuis, al heb ik er nooit gewoond. Gek genoeg voel ik me er toch mee verbonden, alsof ze aan me trekt. Ik begin te lachen wanneer ik de skyline zie of wanneer ik door de buitenwijk naar het centrum rijd. Ik vraag me weleens af waar dat gevoel vandaan komt. Zijn het de mensen, of al die verschillende nationaliteiten? Is het de architectuur, of is het de manier waarop mensen hier samenleven? Terwijl iedereen merkt dat, ook in deze stad, de samenleving steeds verder verhardt.

Ik loop door de winkelstraat. De tot winkels verbouwde oude gebouwen staan statig overeind. Mensen krioelen door elkaar en overspoelen de boetieks en horecazaken. De terrassen zijn leeg en verlaten, maar binnen zit het vol. De warmte van binnen lonkt. Ik krijg trek in koffie. Mensen passeren elkaar en ik zie ze allemaal. Zij zien mij niet. Voor me loopt een stel. Ze houden elkaars hand vast en lijken smoorverliefd. Ik vraag me af of ik dat ooit nog zal voelen.

Er lopen twee vriendinnen naast elkaar. Ze praten honderduit en gebaren heftig. Iedereen op straat is druk. Met zichzelf, elkaar of hun telefoon. Ze lijken geen idee te hebben van de wereld om hen heen. Af en toe stoten mensen elkaar per ongeluk aan. Pas dan kijken ze op van hun telefoon en zien ze dat ze niet alleen zijn.

Ik loop een steegje in tussen een modezaak en een bakker en kom buiten de drukte van het centrum. Er is een deken van rust over dit gedeelte van de stad gevallen. Nog wel. Tot het op een reissite of in een boekje heeft gestaan waarin beschreven wordt dat dit onontdekte stukje stad zeker niet overgeslagen mag worden tijdens je *citytrip*.

Mijn lievelingscafé doemt op aan het einde van de straat. Eindelijk koffie, denk ik terwijl de geur me al tegemoetkomt bij de ingang. Net voordat ik de deur open, wordt deze van binnenuit geopend. Ik doe een pas naar achteren om ruimte te maken. Ik kijk naar de persoon die de deur opendeed.

Daar sta jij. Slik. Mijn blik blijft op je hangen. Ik had je hier niet verwacht. Zeker niet in mijn favoriete cafeetje. Ik merk dat mijn gedachten wazig worden en ik niet weet wat ik moet doen of moet zeggen. Oh, wat ongemakkelijk. Jij blijft ook stil. Daar staan we dan. Twee volwassen mensen, verstijfd in een deuropening van een café. Ik geef als eerste toe en er komt moeizaam “hoi” uit mijn mond. Een ‘hoi’ dat veel te overdreven klinkt. Alsof ik oprecht blij ben je te zien. Je kijkt me aan. Je lippen krullen op en je glimlacht naar me. Blijkbaar ben je blij dat ik besloten heb als eerste iets te zeggen.

“Hi,” zeg je terug. “Hoe is het met jou?”

“Ja, goed. Zijn gangetje, hè.”

“Goed om te horen,” zeg je terwijl je hand naar mijn schouder gaat en me zacht aanraakt. Je was altijd al zo spontaan.

“Ik... uhm... ik wil graag naar binnen,” zeg ik.

Je kijkt naar me. Je lach staat nog steeds op je gezicht. Je stapt terug de zaak in en kijkt op je horloge, dat perfect bij je past. “Ik heb nog even voor ik ergens moet zijn,” zeg je vol overtuiging. “We kunnen een...” Ik loop naar binnen en kijk om me heen, hopen

dat mijn favoriete tafeltje nog vrij is. Jij staat daar nog. “Uhm, we kunnen een koffietje doen,” zeg je, je zin afmakend. “Nog steeds gewoon zwart, gok ik?” Ik voel me vreemd. Jou hier zien. Het overrompelt me. Ik wil dit niet. Ik twijfel te lang met antwoorden.

Jij loopt al naar iemand van de bediening om te vragen of je terug mag naar het tafeltje waar je net aan zat. Voor ik er erg in heb, geef je mij een klein knikje dat zoveel zegt als “loop je mee?”. Net als vroeger volg ik je en voor ik het weet zitten we samen. Twee rijen verder, aan het raam, zit een oudere man met zijn vrouw. Ze eten appeltaart. Ze zitten aan mijn favoriete tafeltje. Ik zie de blik van de man. Hij kijkt vol liefde naar zijn vrouw. Zo kan het ook. “Wat leuk dat ik je hier zie,” zeg je. Je stem rukt me los van de oudere mensen.

“Je was hier net ook al?” vraag ik. Je zegt dat je een zakelijke afspraak hebt in het centrum. Je herinnerde dit tentje van vroeger en had bedacht om eerst even iets te drinken.

“Die mensen daar... daar achter me.” Je wijst naar je linkerschouder, waarmee je indirect wijst naar het oudere stel. “Zitten aan ons tafeltje.” Ik glimlach. Ons tafeltje? Er zit niets van ons bij. Mijn tafeltje. Mijn... “Hoe is het met je?” Dezelfde vraag als bij de ingang, maar nu met meer tijd om te reageren.

Moet ik nu vertellen over mijn tijd na onze breuk? Hoe klote het was? Hoe ik door mijn ouders gedwongen werd om in therapie te gaan? “Het gaat goed met mij,” zeg ik. “Hoe is het met jou?” Je begint te vertellen over hoe geweldig je het hebt. Je hebt een nieuwe baan en woont in een prachtig huis. Je vertelt dat je sinds kort een hond hebt, Jack. Je reist veel en laat quasi-interessant Japan en Argentinië vallen. “Klinkt alsof je het goed voor elkaar hebt,” zeg ik als je even stil bent.